

HET HUIS WINT ALTIJD

Anthony Palaia

HET
HUIS
WINT
ALTIJD

Roman

2022

Beefcake Publishing

*'Waiting to cut out the deadwood
Waiting to clean up the city
Waiting to follow the worms'*

Pink Floyd

PROLOOG

Donderdag 27 augustus 1987. In Diksmuide doet Etienne Dujardin, een lokale inwoner die toevallig met zijn fiets passeerde, een lugubere ontdekking in de Warmoesstraat rond halftien 's avonds. Een grijze Ford Fiesta blokkeert de smalle rijweg en wanneer Etienne bij het raam van de chauffeur stopt, ziet hij twee ontzielde lichamen, doorzeefd met kogels. De gezichten van de twee zijn zo stuk geschoten dat hun hoofden nog slechts met flarden aaneenhangen. Stukken schedel, kraakbeen en hersenen liggen verspreid op het dashboard en op de zetels, en plakken tegen de voorruit. De zijramen staan open en aangezien er nog geen stank of vliegen te bespeuren zijn, concludeert Etienne, ingenieur op rust, dat de moorden vers gepleegd zijn. Hij fietst als een bezetene naar het politiekantoor. Paul Peremans, de agent die op dat moment net aan zijn shift wilde beginnen, laat zijn beker met koffie staan en springt in een combi met nog twee collega's en rijdt naar de plaats van het delict. Hij zou de dag erop aan de pers verklaren dat hij 'nog nooit zo'n beestachtig tafereel had gezien, een orgie van bloed en dat het allemaal zo onecht leek'. De kogels waren afkomstig van het type .38. De recherche had niet veel tijd nodig om uit te dokteren dat de onfortuinlijke slachtoffers twee broers betroffen die in Diksmuide een goed draaiende horlogezaak uitbaatten. Bij het binnenvallen van de winkel ontdekten ze dat zowel de kluis als de kassa openstond en dat al het briefgeld was verdwenen. Het betrof dus hoogstwaarschijnlijk een roofmoord, hoewel niemand iets had gehoord of gezien, op Ralf na. Ralf, zeventien jaar, zat een sigaret te roken uit zijn raam toen hij plots een blauwe bestelwagen zag voorbijscheuren op een vijftigtal meter van de winkel. Het tijdstip dat Ralf vermeldde aan de rechercheurs gaf een voorzichtige indicatie van de correlatie tussen de bestelwagen en de moorden, hoewel het nog te vroeg was om deze conclusie als waarheid in acht te nemen.

Vlaanderen was geschokt over de manier waarop de twee broers om het leven waren gekomen. Een brutaliteit van dergelijke omvang was zelden voorgekomen in het vlakke land.

Op dinsdag 1 september werd in Torhout op klaarlichte dag een filiaal van de BACOB-bank overvallen. Rond een uur of drie stopte een blauwe bestelwagen voor de deur en openden enkele mannen vrijwel meteen het vuur met FNC-geweren met kaliber 5.56. Vier klanten, onder wie twee kinderen, waren op slag dood en na het ledigen van de kluis werd de filiaalhouder afgemaakt met een nekschot. De enige overlevende was Viviane Vermeersch, een zesenvetigjarige bankbediende. Zij had enkele klappen gekregen en was tweemaal verkracht geweest door leden van de bende, die met zeven aanwezig waren en allen vloeiend Nederlands en Frans door elkaar spraken. Het laatste dat Viviane zich herinnerde, was de enorme grijns op het gezicht van een van haar verkrachters (die een bivakmuts aanhad) toen hij het gejammer en gesmeek van de filiaalhouder hoorde, net vooraleer deze het fatale nekschot toegediend kreeg. De recherche was vrij snel ter plaatse, maar tastte volledig in het duister en het werd er de volgende weken niet beter op. Voorzichtig werd hier en daar geopperd dat het om dezelfde bende zou gaan als in Diksmuide, maar dat dit niet bewezen konden worden. Het was pas op zaterdag 19 september dat de recherche en het volk niet langer twijfelden aan een verband, ongeacht het gebrek aan concreet bewijs. Een blauwe bestelwagen reed in op de lokale markt in Nazareth. Onder een stralend zonnetje vonden drie mensen de dood door de aanrijding. Volgens stapten er weer zeven gemaskerde mannen uit het busje en openden het vuur, wederom met FNC-geweren met kaliber 5.56, waarbij nog eens zes mensen de dood vonden en acht zwaargewond werden achtergelaten. De mannen roofden het geld uit de kassa's van enkele marktkramers en reden er als de wind weer vandoor. De straat kleurde rood van al het bloed, en de slachting die zich voltrokken had op deze prachtige ochtend liet de overlevenden en getuigen achter in een chaos, een brij van dood en verderf, terwijl kleine wolkjes speels voorbijdreven in de helderblauwe hemel.

Dit derde evenement van zinloos en excessief geweld had zijn effect niet gemist en het hele land kwam in rep en roer te staan. Kranten brachten extra oplages uit en journalisten zwermde naar de plekken des onheils en schonken de bende een naam. Een grote krant kopte 'Wie of wat is Groep7?' en gaf hiermee een naam aan de horror. Er volgde een mas-

sahysterie en -psychose (Lucio Scavino uit Luik werd ei zo na gelyncht omdat hij per toeval rondreed in een blauw Volkswagenbusje) en de politie zat met de handen in het haar, vooral door de willekeur aan locaties waar de misdaden zich voltrokken. Bovendien werkten de politiediensten elkaar tegen, hielden informatie achter en beschimpten elkaar in de honger naar resultaat en succes. Iedereen liep er nerveus en gepikeerd bij, mensen begonnen elkaar te wantrouwen, zeker op plaatsen waar ze bij elkaar kwamen. Sommige burgemeesters kondigden samenscholingsverboden af om het volk tegen zichzelf te beschermen, maar dat viel niet altijd in goede aarde. In sommige dorpen met een dergelijk verbod troepte de jeugd opzettelijk samen, om daarna met stenen naar de combi's te gooien. Hier en daar werd een robbertje gevochten. Niet alleen met agenten maar ook burgers onderling die ruzie kregen omdat ze mekaar wantrouwden. In oktober gebeurde er niets en keerde de rust stilletjesaan terug, ondanks de vaagheid van de misdaden en daders, in een onderzoek dat muurvast zat. Het gonsde dan ook van de geruchten. De één had 'via een bevriende onderzoeker' iets opgevangen over een nieuwe extreemrechtse paramilitaire organisatie. Een journalist had het dan weer over een baron die een rekening wilde vereffenen met de staat. Een ex-rijkswachter maakte gewag van een militie die bestond uit misnoegde rijkswachters. Vervolgens kwam een hoertje met een verhaal van gore seksclubs op de proppen waar ze dames verkochten als beesten en waarvan de leden hun zieke lusten wilden botvieren op onschuldige burgers. Deze verhalen en veronderstellingen stierven een stille dood. Op donderdag 19 november, exact twee maanden later, werden de burgers weer wakker geschud door een nieuwe overval, ditmaal in een deftige kledingzaak te Knokke. Drie klanten, onder wie de bekende Vlaamse zanger Robert Rappel, werden van dichtbij in het hoofd geschoten met een riotgun (de begrafenisondernemers konden achteraf onmogelijk alle stukjes vlees, bot en schedel bij de rechtmatige eigenaars bezorgen) en Armand De Praetere – de uitbater – werd op een stoel vastgebonden en een half uur lang gemarteld met een schaar, een bunsenbrander en een trektang (de recherche zag achteraf op de beveiligingscamera's dat de schoften de tanden en teennagels van de arme drommel uittrokken), waarna hij met benzine overgoten werd en

in brand gestoken. De bende ging er uiteindelijk vandoor met een klein fortuin aan handtassen van Louis Vuitton, Hermes en Delvaux. Het lef waarmee de bende zijn brutaliteit etaleerde, overspoelde het land met angst en paranoia. De sadisten namen geen genoegen met een snelle overval; integendeel, ze namen uitgebreid de tijd om mensen doelbewust te vermoorden en het nieuwe element, het martelen, zorgde ervoor dat ze met hun daden het gerecht meer dan ooit in een wurrgreep hielden. Er kwam van alle kanten kritiek op het justitiële apparaat, zowel van de burgers als vanuit de politiek. Onderzoeken werden onnauwkeurig uitgevoerd, bewijsstukken gevonden op de locatie van het delict verdwenen, handtekeningen op dossiers ontbraken en perslekken brachten onderbezetting en een gebrek aan financiële middelen ten gehore. Iedereen was het erover eens dat er meer middelen ingezet dienden te worden, dat er kosten noch moeite gespaard moesten worden om deze klootzakken op te sporen en in de diepste kerker te smijten. In Antwerpen kreeg een agent een schorsing omdat hij had laten vallen dat hij 'die rotschoften zou neerknallen in plaats van ze te arresteren' en er werd een mars georganiseerd tegen de straf die de agent gekregen had. Hier en daar legden politiezones spontaan het werk neer uit solidariteit met hun collega, wat de burgers nog meer deed steigeren en het onveiligheidsgevoel deed aanwakkeren, waardoor er tijdens een nachtelijke patrouille van een net opgestarte burgerwacht in Lebbeke een vijftienjarige jongen per abuis gedood werd door een kogel, afkomstig uit het jachtgeweer van Eugene Terwilghe, die de jongen had aangezien als een inbreker terwijl deze dronken tiener gewoon moeite had om het slot van zijn voordeur open te prutsen.

1

‘Wat een pedante opmerking,’ zegt Robrecht met een leerkrachtenstem waarbij het vermanende vingertje net niet uit zijn holster schiet.

Ik begin lichtjes te beven en bijt hem een ‘Rot op met je dure flikkerwoordjes, man’ toe.

Hij zucht eens diep en staart naar zijn halflege glas Sprite. De vuilwitte muren van de kleine kamer – te klein voor een groep van acht althans – lijken op me af te komen en snijden me de adem af. Ik word kregeliger met de minuut. Onder normale omstandigheden zou een verzorgde, warme maaltijd mij gemoedsrust schenken, maar laat dat nu net het uitgangspunt van de hele discussie zijn.

‘Bitterballen, Rob, echt? Fucking bitterballen? We hebben er net een enorm oncomfortabele busrit op zitten, ik voel het bier nog steeds in mijn maag klotsen dankzij de gaten in die klote-Steenweg, en dan worden we verwelkomd met een fucking kom bitterballen? Schotel ons anders een rauwe hond voor.’

Robrecht geeft me een sturse blik, zijn erkende-nederlaagzucht heeft-ie ondertussen ingetrokken, en deelt langs zijn neus mee dat het ook nooit goed is.

‘Zal ik de klacht anders naar het management faxen? Oh, wacht even, jij *bent* het management,’ snauw ik hem toe. Vaak heb ik medelijden met het noeste en stressvolle werk van de brave man. Maar af en toe moet ik op mijn strepen staan. Wij kunnen niet zonder hem, maar dat geldt andersom evenzeer. Zonder ons geen management. Zonder management geen gage. Zonder gage geen eten en hypotheekaflossing. En met een lege maag de *bühne* op is geen optie. We zijn altijd redelijk met onze eisen. Vier bakken pils, vier bakken plat water, één bak bruiswater, twee flessen rode wijn, twee flessen champagne, zes blikjes cola light, drie pakjes Marlboro, twee pakjes Belga filter, een zakje wiet, indien mogelijk een paar grammetjes coke, acht appels en vier bananen, drie komkommers, een dozijn handdoeken en een paar snoeprepen. Het merk mogen ze zelf kiezen, daar doen we zelfs niet moeilijk over. Een persoonlijk toilet en een douche mogen ook niet ontbreken, evenals een

deftige warme maaltijd bestaande uit een gezond voor- en hoofdgerecht. Standaardrider dus zonder te veel poeha. Maar kom dan in godsnaam niet af met een schotel bitterballen. Dat is geen performancevoedsel. Ik krijg het Spaans benauwd en steek een Marlboro op, die me niet minder zenuwachtig maakt maar tenminste het beven van mijn handen wegneemt.

‘Ik zal ze wel opvreten,’ roept Berti.

‘Dat zal wel zijn. Jij vreet alles. Jij bent een container,’ zegt Ashwin.

‘Slaapt Nando nog steeds?’ vraagt iemand in de ruimte.

‘Ik slaap niet,’ wauwelt Nando terwijl hij zijn ogen opent.

Robrecht wisselt een blik met Ginny, die haar schouders ophaalt. Berti kijkt op zijn beurt naar Robrecht en wil iets zeggen, wijst met zijn vinger, maar slikt dan zijn woorden in. Nando laat een enorme scheet, waarop Ginny met haar ogen rolt. Robrecht kijkt naar Tommy, de normaalste in de kooi. Tommy slaat zijn ogen neer, vormt een neutrale streep met zijn lippen en geeft een knikje richting Robrecht met zijn kin om duidelijk te maken dat Robrecht zich niet al te druk moet maken en hiermee verwijst hij ergens subtiel ook wel naar het feit dat ik wel een punt heb, maar dat ik het nogal bruut verwoord. Die zwijgende woorden krijg je als je haast vierentwintig uur op vierentwintig met elkaar opgescheept zit, zoals vogels in een volière. Vogels zingen, wij praten. Lallen. Zuipen. Zingen. Lachen. Maken ruzie. Maken het weer goed. Eten. Schijten. Robrecht is de lijm die de, toegegeven op sommige momenten instortende, volière rechthoudt. Het is dan ook een deel van zijn niet te onderschatten taak. Hij is de meest eenzame mens tussen de mensen. Manager zijn van een zootje ongeregeld is een van de hardste beroepen ter wereld. Het risico op hart- en vaatziekten is een pak groter dan bij een roker, alcoholicus of iemand uit pakweg de chemische industrie. Robrecht draait zijn hoofd naar mij.

‘Je had het op zijn minst op een andere manier kunnen formuleren.’

Daar heeft hij een punt. Ik heb het hart op de tong en die tong sist soms als een ratelslang. Maar daartegenover staat dat ik dan ook weer vaak spijt krijg van de dingen die ik uitspuw, hoewel ik achter mijn idealen blijf staan. Het is de verwoording waar het bij mij nogal eens kan tegenpruttelen.

‘Passeer die kom met bitterballen eens,’ gebiedt Berti.

Robrecht maakt geen aanstalten om te bewegen en iedereen kijkt naar elkaar, uitgezonderd Nando, die zijn ogen weer dicht heeft en onderuitgezakt in een zetel ligt.

Ginny zucht, dooft haar sigaret in een blikje cola light, heft haar kont op van de tafel waar ze half leunend, half zittend tegenaan staat en komt naar ons toe.

‘Ginny, quit living on dreams.’

Ze wuift mijn zingende woorden weg met haar handen.

‘Ginny, life is not what it seems.’

Ze neemt de kom met bitterballen van de tafel, bedenkt zich dan en zet de kom weer neer.

‘Ben je verveeld? Doe je daarom zo vervelend?’

‘Auwch,’ roep ik en ik leg mijn hand op mijn hart alsof haar opmerking me pijnigt. Berti sloft ondertussen naar de kom met bitterballen en ploft ermee in de groene eenzit waar hij net al in lag te lummelen. Ik tover een zakje coke uit mijn broekzak.

‘Hé, kappen met die ongein, Zander. We gaan zo meteen het schema overlopen.’

‘Ik kap niet, ik lepel,’ zeg ik en ik neem vlug enkele kleine snuifjes met een sleutel die ik op de grond heb gevonden.

‘Ook wat?’ vraag ik aan Robrecht, die zijn hoofd schudt maar daarna toch een snuifje neemt. Eentje maar. Het harde werk van een manager. Het is broeierig warm in de kamer – buiten vriest het en het contrast is simpelweg te groot – en ik wil een raam opengooien, maar de kamer heeft er geen. Robrecht neemt zijn zwartlederen map en gaat aan de tafel zitten. Silvester draait aan de draagbare stereocassette recorder en stopt als *Everybody Wants to Rule the World* van Tears for Fears de relatief stille kamer vult met klanken.

‘Hey, Silvy, kan je geen ander nummer zoeken? Ik ben dit schijfjebeu gehoord,’ roept Nando, die weer eventjes zijn ogen heeft geopend.

‘Slapende jongetjes hebben geen beslissingsrecht,’ antwoordt Silvester hem.

‘Waar slaat dat nu op?’

Plets.

Het geluid herhaalt zich luttele seconden later.

Plets.

Robrecht en ik draaien ons om en zien Berti een bitterbal tegen de muur smijten. Het vleesballetje spat open en enkele klodders glijden van de muur af. Het heeft wat weg van een buitenmaatse rochel. Niemand die hier een opmerking over maakt.

Er wordt op de deur geklopt en alvorens iemand ‘ja’ antwoordt, schuift de deur traag en voorzichtig open en komt het jonge kopje van het welkomstcomité om de deur loeren. Haar ogen knipperen onregelmatig en wanneer ze de deur achter zich dichttrekt, staat ze lichtjes te bibberen. Ze is niet onknap met haar strakke bleke jeans en wit SevenUp-shirt waaronder kleine tietjes mij plagen doordat ze geen bh draagt en ik de tepeltjes door de dunne stof zie prikken. Haar blonde getoupeerde pony steekt in schril contrast af met de afwezige make-up. Ze is jong. Ik schat ze zestien. Ik word wat geil van haar.

‘Hé, sorry van darnet. Het is een lange dag en het is warm en eh, mijn sigaretten waren op. Ik wil me verontschuldigen voor mijn rotopmerking.’

Ze lacht voorzichtig en lijkt opgelucht. Robrecht kijkt me aan met verbazing en schudt zijn hoofd. Silvester zet de radio zachter en begint een joint te rollen aan tafel. Ginny zit aan haar derde blik cola light en rookt de ene sigaret na de andere. Tommy is gaan douchen en Ashwin staart naar de geplette bitterballen.

‘Het is oké,’ zegt het meisje. Ze wordt knapper met de minuut.

‘Ik heb je naam niet meegekregen,’ zeg ik zacht.

‘Die heb ik ook nog niet kunnen zeggen.’

‘... Omdat je ze had weggejaagd vooraleer ze daar de kans toe had,’ zegt Robrecht nonchalant, terwijl hij zijn paperassen doorneemt en niet opkijkt.

‘Ik heet Esther.’

‘Vertel me eens, Esther, hoe oud ben jij?’

‘Net achttien geworden.’

‘Net achttien? Is dat niet wat jong om zulke verantwoordelijkheden te moeten torsen?’

‘Ik ben een stagiaire.’

‘Aha. Dus laten ze je het vuile werk opknappen.’

Ze knikt verlegen.

‘Dus in feite kan ik *jou* helemaal niets verwijten wat betreft het eten.’

Ze knikt nogmaals.

‘Dan ben ik jou een dubbele verontschuldiging verschuldigd.’ Ik sta op en buig diep voorover terwijl ik met mijn hand zwaai.

‘Sigaretje om het goed te maken?’

‘Neen, dank u. Ik rook niet.’

‘Een uitstekende keuze.’

‘Bedankt.’

Ginny volgt het gesprek en bekijkt me heel vuil. Silvester steekt de joint op en hoest bij de eerste hijs. Nando keert eventjes terug naar het Rijk der Wakkeren, maar vertrekt weer vlug.

‘Ik wilde vragen of jullie de zaal willen zien.’

Dat wil ik wel, dus ik sta recht en doe de deur voor haar open. Ze kijkt me even aan.

‘En, eh, de rest?’

‘Jij toont mij alles, en ik toon hen daarna wat jij mij hebt getoond.’

Ze kijkt even bedenkelijk, maar is onder de indruk van mijn persoon en durft niet tegenstribbelen. Ergens vindt ze het ook wel wat spannend, denk ik.

‘Op tijd terug, Zander,’ bijt Ginny me toe, terwijl ze afkeurend met haar hoofd schudt. Ik steek mijn duim omhoog en trek de deur achter me dicht. Volgens mij heeft de rest van de bende niet door dat ik de kamer achter me heb gelaten. Esther loopt voor me op en ik zie dat ze witte LA Gear-sneakers draagt met roze-zwarte veters. De naïviteit hiervan vind ik aandoenlijk. Mijn blik glijdt van haar schoenen naar haar kont en net op dat moment draait ze zich om en ik voel me betrap, wat ik ergens wel leuk vind. Haar ogen worden wat groter – ze beseft waar ik naar liep te staren – en probeert het nonchalant weg te wuiven door te doen alsof ze het helemaal niet doorheeft.

‘Wat ik nog wilde zeggen, is dat we wel een maaltijd hebben voorzien.’

‘Ah ja?’

‘Ja, het is te zeggen, jullie krijgen vouchers waarmee jullie naar Fulci kunnen. Dat is een Italiaans restaurant op vijf minuutjes wandelen van

de zaal. De eigenaar houdt speciaal langer open voor ons, dus jullie kunnen na het optreden eerst wat rusten, douchen en daarna gaan eten.'

'Dat is super, meisje. Heb jij daarvoor gezorgd?'

Ze krijgt wat rode kleur en raakt haar hals eventjes aan met haar rechterhand.

'Dat hoort bij mijn stage, ja.'

'Super. Voor mij ben je al geslaagd.'

Ze kijkt me even aan. Het valt me op hoe leeg haar ogen zijn.

'Dank je.'

'En nogmaals mijn excuses.'

Ze stopt met wandelen en leunt even tegen de muur, die, zoals de meeste wandelgangen in zulke zalen, bestaat uit een droeve bruine baksteen.

'Dus ik ben geen mongooltje?' zegt ze ietwat bitsig en strijdvaardig. Dat zie ik graag. Ik lach mijn tanden bloot.

'Helemaal niet, meid, dat was in *the heat of the moment*, gebrek aan sigaretten, die klotewarmte... maar dan nog. Ik had dat nooit mogen zeggen. Je bent natuurlijk geen mongooltje, je bent gei... euh, een knappe verschijning. Mét inzichten.'

'Je wilde "geil" zeggen, he?' zegt ze, op zo'n manier die mij zwoel overkomt. De gang is slecht verlicht door een armetierig peertje, en het kan zijn dat ik mis ben maar het lijkt erop dat Esther haar lippen bevochtigt met haar tong. Ik ga subtiel wat dichterbij haar staan.

'Oh nee, ik zou niet durven. Het is te zeggen, je bent daar nog wat te jong voor in mijn ogen,' jok ik en ik speel de vermoorde onschuld. Het liefst van al zou ik op dit moment mijn tong in haar mond willen steken en haar wild kussen met een overdaad aan speeksel, zoveel speeksel dat het in kleine beekjes aan weerszijden uit onze monden zou stromen.

'Ik ben niet jong...'

Mijn lul begint te kloppen in mijn jeansbroek.

'Maar wel voor jou, ja,' zegt ze en ze stuurt me terug de realiteit in.

Niet mijn mannelijke eer maar mijn geilheid is gekrenkt en ik probeer hier héél licht overheen te gaan, alsof het me allemaal niets kan schelen.

'Zoals ik al zei,' meld ik kort en droog maar wel op een lieve manier, zodat ze niet denkt dat ik me aangevallen voel. Dit meisje heeft pit. Dit meisje kan wel eens een goeie zijn voor de showbizz. In een business

waar tanks met het grootste gemak en zonder geweten over lijken rollen moet je ballen hebben en ze vooral tonen. Want de gieren zitten continu op vinkenslag.

We wandelen verder en ze laat me de zaal zien waar we deze avond moeten spelen en die is prima in orde. Mooie setting (het betreft de stadsschouwburg, die vroeger hoofdzakelijk dienstdeed als operagebouw en is opgetrokken in een beaux-artsstijl, en de zaal zelf heeft nog enkele kenmerken overgehouden, zoals prachtig stucwerk, sierlijke deuromlijstingen en mozaïek vloerwerk) en een goede akoestiek (ik klap ter onderzoek hiervan in mijn handen en laat wat klanken rollen). De laadzone ziet eruit zoals een laadzone eruit hoort te zien. Ik heb er geen idee van waarom ze die aan mij toont. Het aanbod om de vrij grote inkomhal en het grand café te tonen sla ik af en ik vraag haar mij de geluidsinstallatie te tonen, waar we ons even voor moeten bukken wegens een te laaghangend deurkader en aangezien ze voor mij op loopt en zich als eerste bukt, spant haar jeans nog strakker en spannen hierdoor ook haar billen en ik moet op mijn tanden bijten als dit broze, perfect gevormde kontje zichzelf etaleert aan mij. Godverdomme. De ruimte waar de installatie zich bevindt, ruikt naar natte hond en is vrij klein, waardoor we net niet opeenstaan en als ik me voorbij haar wurm, af en toe met mijn been tegen het hare wrijf, een intentioneel *ongelukje* om het zo te noemen, en ik voel haar adem in mijn nek en ik moet me echt beheersen, wat ik ook doe. We wandelen stilaan terug naar de backstage en ze meldt dat ik binnen een half uurtje een interview heb staan en dat Robrecht hiervan weet en dit reeds heeft goedgekeurd en dat ik verwacht word in het perszaaltje, dat eigenlijk gewoon een kamer blijkt te zijn naast de backstage. Ik wil haar een kus geven, maar schud haar de hand, bedank haar voor de moeite, vraag of ze een gesigndeerde plaat wil (waar ze neen op antwoordt) en ze verdwijnt. Ik zoek vlug een toilet op, waar ik masturbeer met haar in gedachten alvorens terug te keren naar de volière.

‘Je hebt zo meteen een –’

‘Interview,’ onderbreek ik Rob. Iemand heeft drie middelgrote ventilatoren laten komen en de ruimte voelt aangenamer aan, hoewel ik het logischer zou vinden mochten ze gewoon de verwarming enkele graden

lager draaien. Nando is wakker en legt verse snaren op zijn Gibson EB-3 uit 1962, terwijl Silvy – hoogstwaarschijnlijk stoned – een nieuwe joint ligt te rollen en Rob heeft het tijdsschema uitgetekend op een whiteboard en iemand heeft er een enorme penis op getekend. De rest van de bende ligt wat verveeld in de zetels te roken en te drinken, op Ginny na, die op de tafel met haar benen op en neer zit te wippen. Ze knabbelt op een kauwgom en doet dit met open mond, waar ik een ongehooflijke hekel aan heb.

‘Jij bent op tijd terug,’ zegt ze spottend.

‘Wat had je gedacht?’ brom ik.

Ze wipt van de tafel af, komt voor me staan en grijpt me bij mijn ballen.

‘Dat dit stoute jongetje stoute dingen van plan was met de juffrouw.’

‘Komaan, Ginny. Het kind was amper volwassen.’

‘Heeft dat je ooit tegengehouden?’

Rob steekt zijn hand op en redt mij hierdoor onrechtstreeks.

‘Ik weet het, Rob, ik ben al weg,’ zeg ik en ik ga naar het perszaaltje, waar ik de deur open en me in de zetel plof. Er is niemand aanwezig. Ik haal een biertje uit de koelkast die naast de zetel staat, trek het open, neem een slok en kijk wat in het rond. Witte muren waaraan een prachtige ingelijste fotoposter van *Cannibal Holocaust* hangt. Het betreft de scène met de gespieste vrouw en de filmcrew die hier gretig foto’s van aan het nemen is, met op de achtergrond de rivier. Voor de zetel staat nog een salontafel met asbak en daartegenover een groene relaxstoel. Zo wacht ik een minuut of vijf tot ik de deur hoor opengaan en er een dame van rond de dertig verschijnt. Ze draagt een knalgroen gecentreerd mantelpakje van Yves Saint Laurent uit wol met goudkleurige knoppen en het staat haar werkelijk subliem, hoewel ik zo’n outfit niet verwacht voor een journaliste.

Ze veegt haar zwarte krullen uit haar gezicht en stelt zich voor.

‘Goedenavond, Zander. Mag ik Zander zeggen? Ik ben Julia en werk voor *Rolling Stone magazine* Nederland.’

Ik steek een sigaret aan.

‘Sedert wanneer is *Rolling Stone* Nederlandstalig gegaan?’

‘Sedert kort. De eerste editie verschijnt volgende maand en we wilden graag een nationale klepper uit onze zuiderburen, kwestie van meteen goed uit de startblokken te schieten.’

Ik bied haar een biertje aan, maar ze wijst het af, waardoor ik het dan maar voor mezelf opentrek. Ik zie haar ogen afglijden naar de twee bier-tjes die broederlijk naast elkaar staan.

‘Zijn we al officieel van start gegaan met het gesprek? En je mag trouwens Zander zeggen, ik zou niet weten hoe je me anders zou moeten noemen.’

‘We zijn nog niet begonnen,’ zegt ze, terwijl ze in haar grote handtas grabbelt en een cassette recorder tevoorschijn tovert. Ze plaatst hem op de salontafel, waardoor de rondingen van haar volle borsten – ze heeft minstens twee cups meer dan Esther – even komen piepen en ik weer opgewonden geraak, dus neem ik vlug een grote slok bier.

Ze drukt op het record-knopje, buigt weer voorover en roept enkele malen ‘test’, spoelt het bandje terug en speelt het vervolgens af tot ze haar eigen stem luid en duidelijk hoort.

‘Prima,’ zegt ze al knikkend en ze haalt nu ook een blocnote met pen tevoorschijn.

‘Je hebt dat ding toch al,’ zeg ik, wijzend naar de recorder.

Ze glimlacht flauwtjes.

‘Het boekje is voor bedenkingen en interpretaties.’

‘Dus ik moet elk woord hier wikken en wegen of je kan me misbruiken?’ zeg ik speels. ‘Ik bedoel, misbruik maken. Van de woorden. Verdraaien.’

Ze glimlacht al iets steviger en gemeend.

‘Dat zou ik in theorie kunnen, ja. Maar je kan me ook gewoon vertrouwen.’

‘En vertel me, Julia, waarom zou ik je kunnen vertrouwen?’

‘Omdat ik in de toekomst nog wel eens een interview ga willen afnemen met jou of iemand anders van Firebird Tornado.’

Ze kruist haar benen over elkaar en de huidkleurige panty’s geven een héél klein beetje mee. Ik vraag me af wat voor soort slipje ze draagt.

‘Valt me een beetje tegen,’ antwoord ik geacteerd beteuterd.

‘Wat had je dan verwacht?’ vraagt ze, me strak aankijkend. Zou ze aan het flirten zijn?

‘Gewoon... een origineler antwoord.’

Er volgt een ongemakkelijke stilte, waarin ze af en toe haar mondhoeken omhoogbrengt, haar ogen naar beneden slaat en in haar handtas grabbelt, op zoek naar iets dat er nooit uit zal komen. Ik bied haar aan sigaret aan, die ze in dank aanneemt. Ze lijkt zich te ontspannen. Ik probeer subtiel de lijnen van haar benen te volgen, terwijl ze me vertelt dat het interview niet per se in chronologische volgorde wordt afgenomen, maar dat ze gewoon vragen stelt en ze achteraf in mekaar zal puzzelen. De kamer is slecht verlicht – het lijkt alsof het hele gebouw baadt in het gedempte licht van slecht werkende peertjes – en het geeft een intieme sfeer mee aan onze tête-à-tête.

‘We gaan beginnen,’ zegt ze en ze drukt op het rode knopje van de recorder, leunt dan naar achteren en slaat haar benen nogmaals over elkaar. Volgens mij is haar slipje blauw.

‘Jullie laatste spruit, *Champagne Kisses and Caviar Dreams*, wordt goed onthaald. De eerste single, *Jesse James Was a Coward*, wordt sexy genoemd. Ben je het daarmee eens?’

Ik zucht. Eigenlijk heb ik een hekel aan dit soort verplichte kost. Ik haspel dan ook vaak zulke zaken af, maar Julia intrigeert me, dus sta ik een beetje in tweestrijd. Ik doe alsof ik diep nadenk – in feite staar ik gewoon naar de *Cannibal Holocaust*-poster –, trek nog een biertje open en drink de vorige in één teug op.

‘Zie je die poster daar?’ vraag ik aan Julia, terwijl ik ernaar wijs. Ze draait zich om en ik zie aan de lichte schok in haar schouders dat ze hem nog niet had opgemerkt.

‘Ja...’ antwoordt ze enigszins bedeesd.

‘Vind je dat sexy?’ vraag ik.

‘Ik vind dat vooral smakeloos,’ kaatst ze terug.

‘Wat precies vind je smakeloos?’ Ik ben niet van plan vlug op te geven. Ze denkt even na en bijt op haar balpen. Daarna kijkt ze me aan.

‘Het hele tafereel. Die naakte dame, misbruikt en brutaal vermoord. En dan de mensen errond die dat zonder scrupules vastleggen op film. Neen, totaal niet mijn ding, dit.’

‘Je weet toch dat dit een fragment betreft uit een film?’

‘Daar ging ik van uit, ja.’

‘Ik vind deze poster enorm sexy.’

Ze kijkt raar op en schuifelt wat ongemakkelijk in de relaxstoel. Ik glimlach naar haar en ze lacht flauwtjes terug.

‘Het is niet de scène in se die ik sexy vind, het is de compositie, de foto an sich. Denk eens alle waarden en idealen waarmee we zijn opgegroeid weg, smijt het referentiekader in de prullenbak en probeer de poster koel en technisch te bekijken. De compositie is subliem, het kleurgebruik stuurt de emoties. Let eens op de groene kleur en de overgang van licht naar donkergroen, rechts op de poster. Die kleuren staan voor kalmte, voor vrede. Het contrast tussen de emoties van die kleuren en de doorboorde vrouw is toch fantastisch? In feite straalt heel deze foto rust uit, ondanks het choquerende tafereel. De zijpersonages staan zo opgesteld dat ze het hoofdonderwerp, de doorboorde dame dus, op een soort van virtuele sokkel plaatsen. De hele strategie achter het filmen van deze scène en de foto’s die er ter plekke van getrokken zijn, zijn het resultaat van talent. Maar jij bekijkt het vanuit een ander standpunt. Jij vraagt me of ik het ermee eens ben dat onze single sexy wordt genoemd. Als ik niet weet hoe mensen sexy interpreteren, hoe kan ik het er dan mee eens zijn?’

Ze kijkt me geïnteresseerd aan, maar ik voel gewoon dat ze in feite verveeld zit met mijn antwoord en hoopt dat ik het interview niet op dat elan verder zal zetten. In mijn fantasie geeft ze het interview op, smijt ze haar blocnote weg, bukt ze zich voorover zodat ik haar dikke tieten zie bengelen en begint ze me te pijpen, waarna ik haar blauwe slipje uittrek, haar bef en haar vervolgens snel langs achteren neem.

Ze kribbelt wat in haar boekje en duwt haar bril terug op haar neus. Daarna kijkt ze me weer aan.

‘Kan je daar wat mee?’ vraag ik haar. Ze knikt.

‘Ik maak er wel wat van.’

‘Maak er geen misbruik van, hé.’

‘Van wat?’ vraagt ze.

‘Precies,’ antwoord ik.

Ze lacht.